

tigt vil bidrage til at tilbageføre Tilstanden i Aarene fra 1820—28, da mangen en Bøndegaard i min Egn solgtes for 5 Rbd., endog med Gftergivelse af samtlige resterende Skatter. Dog, er man først kommen saavidt, da vilde vi Alle, hvor overordentligt lang og hvor overordentligt heldig en Tid, der behøves for at bringe Sagen tilbage til sit forrige lykkelige Standpunkt. Jeg mener derfor, at, dersom man ikke aldeles vil udmarve Landets Jordbrugere, vil det være nødvendigt enten at slaae ind paa en heel anden Vej, eller dog at fordele Byrden i det mindste paa mere end 3 Terminer. Ja, jeg tør endog udtale det som min fulde Overbeviisning, at under nærværende Conjuncturer vilde fire Skatte-Terminer være det ringeste taalelige Antal. Jeg er meget tilbøielig til at troe, at Kjøbstadboerne vilde føle Trykket ligesaa haardt; men, da jeg her ikke tiltroer mig tilstrækkelig Kundskab, vil jeg hellere overlade til en Kyndigere at tale denne Sag.

Jeg skal endelig bemærke, at det har gjort mig ondt at høre den Opposition mod Lovforslaget, som er skeet af Rigsdagsmanden for Maribo Amts 4de District (Monrad) med Hensyn til Geistlighedens Betsatning. Det forekommer mig og mange Andre, at Regjeringens Forslag er retfærdigt og taaleligt for Geistligheden, ligesom jeg mener, at Byrden forrige Aar i mange Henseender var uretfærdig, og næsten overalt høist trykkende, ja hist og her umulig at bære. Jeg skal forøvrigt forbeholde mig, naar Sagen kommer til 2den Behandling, videre at udhæve, hvorpaa jeg grunder den Paastand, at den forrige Bestemmelse om Geistlighedens Skattebidrag var uretfærdig, og hvorfor jeg mener, at den nærværende i høi Grad er at foretrække.

C. M. Hansen: Det var ogsaa min Hensigt at udtale, at denne Frist til Indfrielse af Creditbæviserne er saare kort, og jeg kan i mange Punkter slutte mig til, hvad der er blevet ytret af den foregaaende Taler, uden derfor at kunne vidne, at jeg har gjort den Erfaring, at det vilde drage saa sørgelige Følger efter sig, som han har skildret. Imidlertid er det vist, at der er mangfoldige Familier, som i denne Periode føre en haard

Kamp for deres Existens, og at der behøves meget Lidet til at gjøre denne Kamp frugtelos. Mangel selv paa 100 Rbd. kan jage en Mand fra en Gaard paa en Tid, da Frygten driver de Formuende til at nagle deres Penge til Kistebunden, og der ingen Credit-Kasser eller Laane-Instituter ere forhaanden, hvor de, der trænge dertil, kunne faae hverken varig eller temporair Hjælp. Jeg skulde derfor meget ønske, at den ærede Finantsminister vilde stille det nok saa klart for mig og for dem, der ere af samme Mening, end skeet er i Motiverne, at en saa kort Frist er nødvendig, for at baade Regjeringen og Rigsdagen og Publicum kunne være forviisede om, at Skatterne ville kunne indkomme, og for at den offentlige Credit ikke skal rykkes. Skriver Nødvendigheden end haarde Love, vil den danske Statsborger dog vide at underkaste sig dem uden Knurren; men han maa have Erkjendelse af, at det virkelig er Nødvendigheden, som har diceret dem.

J. Knudsen: Paa Grund af de Forhold, under hvilke Danmark fortiden besinder sig, maa det være enhver dansk Borgers Pligt at bidrage, hvad han formaaer, til Statens Fornødenheder; og jeg er ogsaa fuldkomment overbevist om, at Enhver beredvilligt vil opfylde denne Pligt, især naar han med Sikkerhed kan stole paa, at Enhver, i Forhold, kommer til at bidrage lige Meget.

Hvorvidt det foreliggende Udkast til en „Krigsskat for 1850“ i saa Henseende har truffet det Rette, skal jeg ikke her indlade mig paa at bedømme, saameget mindre som den hviitærede Finantsminister ved Fremlæggelsen af Forslaget selv har antydet det Modsatte; men, hvad jeg vil tillade mig at bemærke, det er, at, uagtet Bøndestændens gode Villie til at udrede, hvad den nogenlunde formaaer, uagtet dens Beredvillighed til at komme Regjeringen imøde med de Hjælpemidler, der staae til dens Raadighed, uagtet alt Dette vil en Krigsskat som den foreslaaede dog træffe Mange haardt, ja paa enkelte Steder maaskee haardere, end det vel kan taales, især om den skal udredes dette Aar i 2de Terminer.

Landmanden har nu ikke mere de samme Resourcer, som vare tilstede, da den forrige Krigsskat af 1848 blev paabuden. Landman-